

Za našo deco.

Mali kipar.

»Ali trdoglavec, mi te ne smemo tu čitati.«

»Vseeno, potem grem k sultanu.«

»K sultanu?«

»Seveda! On bo napram meni bolj vljuden.

O tem sem prepričan. Sicer pa vem, da hoče zgraditi preko morja most in tam me čaka gotovo bogata nagrada.«

Pa čeprav je bil jako nezadovoljen, se je veliki umetnik vendarle vrnil k papežu, da bi odklonil nesrečo od svojega rojstnega mesta. Ta ga je z veseljem sprejel in mu je vse odpustil.

Ta dogodek dokazuje jasno, da je bil Michelangelo preveč občutljiv. To je bila grda napaka. Njegov življenjepisec pripoveduje z ozirom na to tale slučaj:

Nekoč ga je povabil v goste neki vojvoda. Po sijajnem sprejemu, ko je hotel Michelangelo na koncu slavnosti zopet odpotovati, ga je vojvoda zadržal ter mu je smejoč se rekel:

»Vi ste moj ujetnik. Velik pogrešek bi napravil, če bi Vas odpustil prej, nego mi izdelate eno sliko. Želim, da imam nekaj, kar je izvršila roka velikega Michelangela. Samo tako si zaslužite spet Vašo svobodo.«

Michelangelo je na to pristal in je izdelal sliko, katero je posvetil vojvodi. Ko je bila gotova, je prispel oficir, katerega je poslal vojvoda, da bi sliko odnesel. To je bil slab poznavalec slik in ko je mojstrovo delo videl, je zaklical:

»Kaj, samo to? Ali niste napravili nič lepšega?«

S temi besedami je tako razjezil umetnika, da ga je ta poslal nazaj k vojvodi, ne da bi mu bil dal slike.

Nato se je obrnil proti enemu izmed slug ter mu je rekel prijateljsko:

»Dragi moj Anton, ti si reven človek in imaš dve sestri, ki sta godni za možitev. Vzemij to sliko in jo prodaj za svoj račun!«

On je mnogokrat postal izredno dober in milostiv, če ga je jeza minila.

V Rimu je Michelangelo izdelal veličastno in neprekosljivo sliko »Poslednja sodba«. Tam je tudi njegov krasen kip »Mojzes«.

Izdelal je znano kupolo cerkvi sv. Petra v Rimu. To je še danes največja cerkev na svetu. Razen tega ima mnogo lepih in prekrasnih slik

in kipov po vsej Italiji, ki predstavljajo danes velikansko bogastvo.

Ko je sedaj bil slaven in bogat, je šel v svoje rojstno mesto, da vidi svojo rodbino.

To zdaj ni bil več siromašen deček, ki se je z dietom in kladivom skrival med svojim očetom, da bi kaj izdelal iz kamna. Zdaj je bil vreden velikih časti, je bil ljubljenec papežev in vladarjev, pa kljub temu se je rad spominjal svojega rojstnega kraja.

Vsi prebivalci so ga pričakali in so ga burno pozdravljali. Stari oče ga je objel in je zajokal veselja.

»Nekoč sem te s srdom imenoval zidarja, sedaj pa bi ti rekel isto, pa z zadovoljstvom in ponosom.«

»Oče moj,« je dejal nato Michelangelo, »jaz bom vedno ponosen na ta naziv, bolj kakor tedaj, če me nazivajo knezi in vladarji z visokimi naslovi.«

Konec.

Kako so škrafata prevarili.

(Irska pravljica.)

Pred davnim, davnim časom je živela na Irskem ob reki Lee revna vdova s svojim sinom. Sin je marljivo delal na polju, je pasel edino kravo, lovil v reki ribe ter je nosil ulovljene ribe potem v mesto na prodaj. Donog, tako je bilo fantu ime, ni bil lep, ker je nosil na hrbtu mogočno grbo. Kljub temu pa je bil dobrodušen in zvest dečko.

Bližu hiše, kjer je bival Donog s svojo materjo, se je dvigal ponosni grad Mak Moksa, plemiča, ki je s svojim razkošjem in zapravljenostjo napravil svoje veliko premoženje v kratkem času, tako da mu sedaj v celi državi ne bi bil nihče posodil niti heliča.

Mak Moks je stal nekega dne s svojo lepo hčerko Majdo pri oknu, ko je stopal mimo Donog, ki je bil baš ulovil lepo število rib. Donog je vljudno pozdravil. Bodisi, da je bil Mak Moks izredno dobre volje, ali pa da je postal pozoren na dečkovo grbo, poklical ga je in ga je vprašal, kaj ima v košari. Donog je odkril košaro. Medtem ko sta Mak Moks in njegova hčerka ogledovala lepe, še poskakujoče ribe, je Donog imel oči samo za lepo Majdo. Na njena vprašanja je odgovoril — on sam je najmanj vedel, kaj. V tem je pristopil Mak Moksov hišni predstojnik in ker sta plemič in njegova hčerka ribe tako hvalila, bi jih bil rad kupil za kuhinjo, pa, žal, ni imel denarja. Ali Donog, prevzet od Majdine lepote, je rekel predstojniku, naj le vzame ribe, za plačilo je še časa dovolj, ko se bo zopet vrnil.

Ko se je tako iznebil rib, se je Donog odpravil domov, v mislih mu je bila še vedno lepa Majda. Tudi ko je bil že v postelji, slika lepe deklice ni hotela izginiti iz njegovih misli, in še tudi drugega jutra je mislil nanjo. Po svoji navadi je šel proti reki, pa ni vrgel mreže v vodo, ampak je le hodil ob reki gor in dol. Naenkrat je čul neko trkanje. Donog se je prav tiho splazil proti kraju, od koder se je čulo trkanje. Tam je videl majhnega možička, nič večjega od Donogove noge, z rumenkastim, naguban obrazom in starikavo obleko, ki je sedel ob nekem grmičju ter je popravljal svoj čevljarček. Donog je takoj vedel, da je ta možičelj škraf in sklenil je, da ga bo prijel, raj stane, kar hoče.

»Lep dan za tako delo, moj možičelj,« je rekel Donog ter je stopil tik do čevljarčka.

(Dalje sledi.)

Povodni mož.

(Po narodni pravljici.)

Nekoč je živel kmet. Imel je edino hčerko. Nekega dne je šla prat k jezeru. Ko deklica pridno pere, pride iz vode povodni mož in jo potegne s seboj v vodo, kjer je imel stanovanje. Sedem let je bila deklica pri možu, oče in mati pa nista vedela, kje je. Nekoč prosi deklica, naj jo pusti povodni mož k njenim staršem. Mož je bil zadovoljen ter je rekel, naj ji dade starši sedem hlebov kruha za to. Da bi mu deklica ne utekla, ji priveže okoli noge železno verigo. Hotel jo je potegniti k sebi, če ne bi hotela priti sama nazaj.

Ko je prišla deklica do svojih staršev, je niso več poznali. Povedala jim je vse, kar je bilo. Povedala je še tudi, zakaj ima verigo okoli noge. Oče ji je odvezal verigo od noge in jo je privezal okoli hrasta, ki je stal blizu hiše. Ko je povodni mož potegnil za verigo, je začel hrast pokati. Tedaj je povodni mož vedel, da nekaj ni prav, in je potegnil zelo močno za verigo. Izdržal je ves veliki hrast in ga je potegnil v vodo. Sedaj je bila deklica rešena.

Lahka volitev.

Sodnik obtožencu: »Štiri dni ali 200 Din, kaj vam je ljubše?«
Obtoženec: »Torej prosim za 200 Din!«

Pozor! Pozor!

Za čiščenje presvetelega Rošnjega Telesa je izšel nov molitvenik

„Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16.— z rdečo obrezo in Din 20.— z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.